

(ഇ മലയാളിയുടെ സാഹിത്യ സമ്മേളനത്തിൽ മേൽ മാസം 14
അവതരിപ്പിച്ചത്)

പ്രവാസി വനിത എഴുത്തുകാരികൾ - രണ്ട് സംസ്കാരങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്ന അവർ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന വെള്ളുവിളികൾ

എൽസി ഫോറെനി ശക്രത്തിൽ, നൃഗോർക്ക്

ജനിക്കാൻ കാരണം.

ആഗോളതലത്തിലുള്ള	രൂ	പ്രവാസിതയാണ്
ആണി-എഴുത്തുകാരലീഡാം		എഴുത്തുകാരും
പെൻ-എഴുത്തുകാരലീഡാം		പെൻ-എഴുത്തുകാരുമെന്നത്.
എഴുത്തുകാർ എന്ന്		പരയുമ്പോൾ അത്
പുരുഷ-എഴുത്തുകാർ എന്ന ധാരണ സാധാരണയായി		പരയുമ്പോൾ അവശ്യമില്ലെങ്കിലും
വായനകാരുടെ ലോകത്ത് കണ്ണു വരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു		കാലാകാലങ്ങളിലായി അത് നില നിന്ന് പോരുന്നു. വനിത
വിവേചനത്തിന്റെ		എഴുത്തുകാരുടെ എല്ലാം ക്രമാതിരമായി കൂടി വന്നപ്പോൾ
അവരുടെ രചനകളിൽ സ്കീ പുരുഷ സമത്വത്തിന്റെയും,		അവരുടെ രചനകളിൽ സ്കീ പുരുഷപ്പെടുത്തുകയും കൂടിച്ച് പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുപ്പോൾ
സ്കീകളുടെ അവകാശങ്ങളെയും. കുറിച്ച് പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുപ്പോൾ		പെമ്മിനിസ്. എന്ന ഒരു വാക്ക് ഉത്തവികയുണ്ടായി. സ്കീയെ
പുരുഷനു തുല്യമായി കാണാൻ കഴിയാത്ത മനുഷ്യരുടെ		പുരുഷനു തുല്യമായി കാണാൻ കഴിയാത്ത മനുഷ്യരുടെ
ദാർശന്യമാണ് ഇത്തരം. വാക്കുകളും. പ്രയോഗങ്ങളും.		ദാർശന്യമാണ് ഇത്തരം. വാക്കുകളും. പ്രയോഗങ്ങളും.

ഇവിടെ ഇപ്പോൾ നമ്മൾ ചർച്ചകായി എടുത്തിട്ടുള്ള വിഷയവും പ്രവാസി വനിത എഴുത്തുകാർക്ക് രണ്ട് സംസ്കാരങ്ങളിലെ ജീവിതം. അവരുടെ രചനയെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്നാണ്. അമേരിക്കയിൽ താമസിക്കുന്ന ആണി-പെൻ എഴുത്തുകാർക്ക് പൊതുവായ ഒരു പ്രശ്നമേ അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ അല്ലാതെ വനിത എഴുത്തുകാർക്ക് പ്രത്യേകമായി അവരുടെ രചനയെ ബാധിക്കാൻ മാത്രം. കാര്യമായി ഒന്നുമുണ്ടാകില്ലെന്നാണ് എന്നെന്ന് അഭിപ്രായം. അതേ സമയം ഭാരത സ്കീകൾ തന്ന ഭാവശൂഭ്രി കാത്ത് സുക്ഷിക്കുന്ന പ്രവാസി വനിത എഴുത്തുകാരുടെ രചനകളിൽ പുരുഷന്മാരുടേതിൽ നിന്നും ആവിഷ്കാരരീതിയിലും ഭാഷാ പ്രയോഗത്തിലും മിത്തരവും അച്ഛടകവും. ദർശകക്കാമന്നതാണ്. സ്കീയുടെ ഏറ്റവും വലിയ വരദാനം. അവർക്ക് അമ്മയാകാൻ കഴിയുന്നുവെന്നാണ്. ദൈവത്തിനു എല്ലായിടത്തും ഒരേ സമയത്ത് പ്രത്യുക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയാത്തത്തെക്കാണ്ട് അദ്ദേഹം. അമ്മാമാരെ സ്കൂൾടിച്ചുവെന്നാണ്. ആ ദിവ്യശക്തി അവൾ എഴുത്തുകാരിയായാലും അവളുടെ രചനകളിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടും. എത്ര

കുറ്റത്തിനും മാപ്പ് കൊടുക്കുന്ന കോടതിയുടെ വിധിനിർണ്ണയങ്ങളിൽ മുദ്രത്താവും, സ്വന്നഹവും നിന്നിന്ന് നിൽക്കുമെന്നതിൽ എത്തദ്ദുതാം.

അമേരിക്കൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഇവിടെ സമുഹത്തിൽ നടക്കുന്ന ഗൈ-ലെസ്ബിയൻ സംസ്കാരം, സ്വവർഗ്ഗ വിവാഹങ്ങൾ, ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്ന അടിമത്തു നീതിയും, അത് മുലമുള്ള വിവേചനവും ജീവിതത്തോടുള്ള ഇവിടെയുള്ളവരുടെ കാഴ്ചപ്പൂട്ടുകളും ഒരു പക്ഷ പുരുഷ എഴുത്തുകാരിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായിട്ടായിരിക്കും. വനിത എഴുത്തുകാരികൾ ആവിഷ്കരിക്കുക. സ്കീകളുടെ ആഭ്രണമെന്ന് വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്ന അടക്കവും ഒരുക്കവും പലരും അവരുടെ രചനകളിലും പാലിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു പക്ഷ ഒരു ആശയം രചനാ സാഖ്യതയുള്ളതാണെങ്കിലും വനിത എഴുത്തുകാരികൾ അത് ഉപേക്ഷിക്കാം.

ലോകസംസ്കാരങ്ങളിൽ ഉൽക്കുഷ്ട സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ഭാരതത്തിന്റെ തെക്കെയറ്റത്ത് നിന്നും ഏഴാം കടലിനിക്കരെ വന്ന കഴിയുന്ന നമ്മൾ നമ്മുടെ സംസ്കാരം നല്ലതെന്നു തിരിച്ചയാക്കുന്നു. അനേകം രാജ്യത്തെ സംസ്കാരങ്ങൾ അലിന്റെ ചേർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അമേരിക്കയിലെ ജീവിതത്തിൽ മലയാളി എഴുത്തുകാർ പലരും അവർ വിട്ടിട്ടോന്ന് മാത്രുരാജ്യത്തിന്റെ ഓർമ്മകളിൽ കഴിയുന്നു. ആ ശുഹാതുരത്തമാണു അവരുടെ രചനകളിൽ കാണുക. ശഹാതുരത്യം ഏന്നാൽ തമാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ശമിക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്ന് പറയാം. മുന്ന് നേരം അരിക്കേണ്ണം കഴിച്ചിരുന്ന മലയാളി വടക്കെള്ളുയിൽ പോയപ്പോൾ അവിടെ ശോതന്യ് റോട്ടി തിനേണ്ണലി വന്നപ്പോൾ ദു:ഖിച്ചു. അമ്മച്ചി ഒഴിച്ചതരുന്ന കണ്ണത്തിയുടേയും വിളവിയ പുഴുക്കിനേറയും ഓർമ്മയിലേയ്ക്ക് മനസ്സ് വഴുതി വീഴുന്നു. അവിടെ ഒരു വേദന പരക്കുന്നു. ആ അനുഭവം ഒരു എഴുത്തുകാരനാക്കുന്നോൾ അയാൾ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് തന്റെ വികാരങ്ങൾ പകരുന്നു. അമേരിക്കൻ കാലാവസ്ഥയും ഭാഷയും, വസ്ത്രങ്ങളും, ജീവിത രീതിയുമെല്ലാം ഇവിടെ ആദ്യം എത്തുന ഒരാൾക്ക് അസ്വസ്ഥ ഉണ്ടാക്കും. തിരിച്ചയായും ആ സമയങ്ങളിലെല്ലാം അയാൾ തന്റെ ജനനാട്ടിലേക്ക് മനസ്സ് കൊണ്ട് ഒരു ധാരെ പോകും. വാസ്തവത്തിൽ ശഹാതുരത്യം ഏന പൊതു വികാരം സ്കീ പുരുഷ എഴുത്തുകാർക്ക് സമമാക്കണമെന്നില്ല. അത് ഒരു പക്ഷ സ്കീരചനയിൽ തീവ്രമായി അനുഭവപ്പെടാം. പ്രത്യേകിച്ച് അമേരിക്കൻ മലയാളി എഴുത്തുകാരികളിൽ. അവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മുന്നു രാജ്യങ്ങളുടെ സമർദ്ദം അവർക്ക് മേൽ ചെലുത്തപ്പെടുന്നു. അവർ വിട്ടിട്ട് പോന്ന കേരളവും, അതിന്റെ മാറിയ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയും, പിന്നെ അവർ ജീവിക്കുന്ന അമേരിക്കയും. ഒരു പക്ഷ ശഹാതുരത്തിന്റെ നിരർത്ഥക മനസ്സിലാക്കിയ എഴുത്തുകാർ അമേരിക്കൻ മലയാളികൾ ആകും. കാരണം അവർ ഓർമ്മയിൽ ഓമനിക്കുന്ന ആശഹരിക്കുന്ന അവരുടെ ജനനാട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ ഏതിനും ശഹാതുരത്യം ഏന്നാൽ അപ്പോഴാണു ശഹാതുരത്യം അതിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ രൂപത്തിൽ അവരെ നോവിപ്പിക്കുന്നത്. അത് തന്ന എഴുതാൻ ഒരു വിഷയമാക്കുന്നു. ഇത് ഒരു പക്ഷ പുരുഷ എഴുത്തുകാരെക്കാൾ വനിത എഴുത്തുകാരികളിൽ കൂടുതൽ പ്രകടമാകും.

മറ്റ് രാജ്യകാരപോലെ മലയാളികൾക്ക് ഇവിടെ വന്നു ക്ഷേണങ്ങളും, ദുരിതങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ലെന്നത് അവരുടെ രചനകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു.

അല്ലെങ്കിൽ തന്ന അമേരിക്കൻ മലയാളി സമുഹം അമേരിക്കയെന്ന മെർട്ടിംഗ് പോട്ടിൽ അലിയുനില്ല. അവർ അവരുടെതായ സമുഹത്തിന്റെ വേദിക്കെട്ടിൽ സുരക്ഷിതരാണെന്ന ബോധത്തോടെ കഴിയുന്നു. ഇന്ത്യൻ സ്റ്ററോറുകളിൽ നിന്നും സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി കേരളീയ വിഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു, നാട്ടിലെ വിശ്വേഷപ്രവാസങ്ങൾ ഇവിടെ ഓനിച്ച് ആരോളാഷിക്കുന്നു. ഇവിടെ കലാപരിപാടികൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ എത്തിയ ഒരു മലയാളസിനിമതാരം. ഒരു ഇൻറർവൈവുവിൽ പറഞ്ഞു അമേരിക്കയിൽ ചെന്ന കോഴിക്കറിയു. നല്ല വെള്ളരിപോറുമുണ്ടെന്ന്. ശരിയാണു അമേരിക്കൻ മലയാളികൾ അവരുടെ സുരക്ഷാസ്ഥേതം വിട്ട് പുറത്ത് പോകുന്നില്ല. പ്രത്യേകിച്ച് വനിതകൾ. എന്നിട്ടും അവർ ഇവിടെത്തെ ജീവിതച്ചുശ്യങ്ങൾ അവരുടെ കമകളിലും കവിതകളിലും നിന്ത്യക്കുന്നത് ജോലി സ്ഥലത്ത് നിന്നോ, വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ കേൾക്കുന്ന റി.വി നൃസിൽ നിന്നോ ഒക്കെയായിരിക്കും. അതുമല്ലെങ്കിൽ വർത്തമാന പത്രങ്ങളിൽ നിന്ന്. എന്നാൽ അവക്കല്ലാം പരിമിതികൾ ഉണ്ട്. കലയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒരുക്കാൻ മാത്രം ആ വിശദാംശങ്ങൾ പര്യാപ്പമാകുന്നില്ല.

വനിത എഴുത്തുകാരികൾക്ക് ഇവിടെത്തെ സംസ്കാരവും നമ്മുടെ സംസ്കാരവും മോരും മുതിരയും പോലെ ചേരാതെ നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ അനുഭവപ്പെടുന്നത് അവരുടെ മകൾ പ്രായപൂർത്തിയാക്കുന്നോണ്ടും. അവർക്ക് വിവാഹം എന്ന കൂദാശ നടത്താൻ അവസരം വരുന്നോണ്ടും. സംസ്കാരങ്ങളുടെ കാരുണ്യമില്ലാത്ത കരിനനിയമങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട് ഒരു യുവസമുഹം ഇന്നും അമേരിക്കയിലുണ്ട്. അവരുടെ കദനകമായിലേക്ക് കടക്കാൻ ഒരു പക്ഷ അവതിനു മേൽ പ്രായമുള്ള വനിത എഴുത്തുകാരികൾക്ക് പ്രയാസമാകും. കാരണം കാർനോമാരിൽ ശരി കണ്ണെത്തുന്ന ഒരു മനസ്സ് അവരിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കമാന്ത്രത്തിൽ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത രാജ്യങ്ങളെ യുവതി യുവാകൾ വിവാഹിതരായി എന്ന് അവർക്ക് സത്യസ്ഥാപനാം എഴുതാൻ കഴിയില്ല. ഇവിടെ എഴുത്തുകാരല്ലാത്തവരുമായി സംസാരിക്കുന്നോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത് അമേരിക്കൻ മലയാളികൾ പ്രശ്നങ്ങളേ ഇല്ലെന്നുണ്ടും. ഇപ്പോൾ എഴുത്ത് ഒരു ഹോബിയായി പലരും സ്വീകരിച്ച് അമേരിക്കൻ മലയാളസാഹിത്യരംഗത്ത് അനവധി എഴുത്തുകാരെ സ്നേഹിച്ചും. അവരിൽ ഭൂതികാരായും എഴുതുന്നതിൽ ശ്രദ്ധാത്മകരം പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഇവിടെത്തെ കമകൾ അല്ലെങ്കിൽ കവിതകളിലും മലയാളി സമുഹമാണു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഒരു സകര സംസ്കാരത്തിന്റെ ഇതളുകൾ കൂട്ടി വച്ച് ഒരു സർബ്ബമലർ സ്നേഹിക്കാൻ വനിത എഴുത്തുകാർക്ക് ആശങ്കകൾ കാണും. കാരണം അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നോൾ ഒരു ആചാരത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സംസ്കാരത്തെ അവർക്ക് അനുകൂലിക്കേണ്ടി വരുന്നു. അത് കൊണ്ടുള്ള ദോഷം അവർ അമേരിക്കൻ സംസ്കാരത്തെ അവഹേളിക്കുന്നു. ഭർത്താവ് ഉപേക്ഷിച്ച് സ്നീ രണ്ടാമത് വിവാഹിതയാക്കുന്നതും, സ്നീപുരുഷനാർ വിവാഹം കഴിക്കാതെ ഒരുമിച്ച് താമസിക്കുന്നതും, മാതാപിതാക്കളെ നേർസിംഗ് ഹോമിൽ ആക്കുന്നതും, അവിഹിത ബന്ധങ്ങളുമെല്ലാം അമേരിക്കൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമായി എഴുതുന്നവർ ഉണ്ടാകാം. പക്ഷെ അത് കലാപരമായ ഒരു കൊലപാതകമായിരിക്കും. കാരണം ഇതെല്ലാം ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലും സംഭവിക്കുന്നു.

നാട്ടിൽ നിന്നും ഇവിടെ വന്നവർ അവരുടെ സാപ്പന്ത്യമിയിൽ കൂട്ടിയ കൂടുകൾക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ നിന്നും പറന്നപോയ കിളികളാണു ഒരു പക്ഷ സാഹചര്യസമർദ്ദങ്ങളില്ലെങ്കിൽ മാതാപിതാക്കളുടെ ഹിതത്തിനെതിരായി ഓരോ

പ്രവർത്തിയും ചെയ്യുന്നത് അത്തരം സംഭവങ്ങളെ നോക്കിക്കണ്ട എഴുത്തുകാർ എഴുതിയ ചെനകളിലെല്ലും തന്നെ മുൻവിധിയെന്ന കരട് കയറിപ്പറ്റി വായ്ക്കാർക്ക് കല്പിക്കിയുണ്ടാക്കി.

എഴുത്തുകാർക്ക് സമുഹത്തോട് കടക്കുമുണ്ട്, അത് ആശീര്ണവും അതുകൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന സമുഹജീവിജ്ഞാനത്തുകാരായാലും അപ്പോൾ അവർ എങ്ങനെ ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്ന സുചിപ്പിച്ചപോലെ അവർക്ക് അത്തരം വിഷയങ്ങൾ പുർണ്ണമായി ആവിഷ്കരിക്കാൻ പ്രയാസമാകും. ഒന്ന് അവർ അത്തരം പ്രവണതയെ അനുകൂലിക്കുന്നില്ല, അതെ സമയം അത്തരം കാര്യങ്ങളിലെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്ക് കടക്കുന്നോൾ സദാചാരത്തിന്റെ വരവുകൾ ഭേദിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഏത് രചനയായാലും മുൻവിധിയോടെ അല്ലെങ്കിൽ അപൂർണ്ണമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നോൾ കലാമേഖല കുറഞ്ഞപ്പോകും. അത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ വനിത എഴുത്തുകാർക്കൾ ഒരു പക്ഷേ അങ്ങനെ ഒരു കലാസ്ക്രിപ്റ്റി നടത്തുന്നതിൽ നിന്നും മാറി നിൽക്കും. ലൈംഗികസംതൃപ്തിയില്ലാതെ വീടുമും അവരുടെ ജാരനെ സമീപിച്ചു അല്ലെങ്കിൽ അവർ കൂടുംബത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറ്റാരാൾക്കുണ്ട്. ഒളിച്ചോടി, ദ്രുഥൻ കുഞ്ഞുങ്ങളെല്ലാം പീഡിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ രചനകളിൽ കൊണ്ടുവരണമെങ്കിൽ അതിനു സുതാര്യതയും, കെടുറപ്പും ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ എഴുത്തുകാർക്കൾക്ക് അവരുടെ സങ്കോചം വിഭേദിവരും. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു തരം സുത്രപ്പണിപോലെ രചനകൾ പടച്ച് വിഭേദിവരും. ഇവിടെ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണും, വനിത എഴുത്തുകാർക്കൾ വിലക്കപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് പിന്നാറാനാണു് ശ്രമിക്കുക. ഇത് എല്ലാവർക്കും ബാധകമല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു പരിധിവരെ എഴുത്തുകാർക്കൾ ഫൂഡിലവും അഴീലവും എഴുത്തുന്നതിൽ നിന്നും അവരുടെ വിവേകം അവരെ കടിഞ്ഞാണിട്ട് നിരുത്തുന്നു.

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഇരകളാകുന്ന സ്കൂൾകൾ അതായ്ക്ക് പുരുഷ മേധാവിത്വത്തിന്റെ തിക്കു ധമദാനം അനുഭവിച്ചവർ അമേരിക്കൻ സംസ്കാരം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അവർക്ക് ഒരു ജീവിതം കെട്ടിപ്പെടുക്കാൻ സാധിക്കുന്നത് മലയാളി എഴുത്തുകാർ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ അംഗീകരിക്കാൻ അവരുടെ വിശ്വാസങ്ങൾക്ക് ബലം പോരാതെ വരുന്നു. അത്തരം ഇതിവ്യുതങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞ് മാറുന്ന ഒരു പ്രവണത അമേരിക്കൻ മലയാളി എഴുത്തുകാരുടെ ക്രൂതികളിൽ കാണാം. ഒരു പക്ഷേ പാതിവ്രത്യേതിനു വലിയ മൂല്യം കൽപ്പിക്കുന്ന ഒരു സമുഹത്തിൽ നിന്നും വന്നവർക്ക് അതിനു കഷതം വന്നുപോയ ജീവിതങ്ങളെ വിജയമായി കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. പുരുഷൻ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ശരിയെന്ന സമർത്ഥിക്കുന്ന ഭാരതീയ സമുഹത്തിൽ വളരുന്നത് കൊണ്ട് വളരുന്നിയുന്ന കയ്യുകൾ അത്തരം വിഷയങ്ങൾ തൊടാൻ അരിച്ച് നിൽക്കുന്നു. ചാരിത്രം. അല്ലെങ്കിൽ കയ്യുകാതും നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ സ്കൂലേയെ അവരുടെ ജീവിത കമരൈ അവർക്ക് അനുകൂലമായി എഴുതാൻ ഭാരതീയ വനിതകൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ പാപം ചെയ്തിട്ടും കല്പിത്യാൻ അധികാരം കിട്ടിയിട്ടുള്ള പുരുഷലോകം അതെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നു, ചിലർ അവരെ വേശ്യാക്കുന്നു ചിലർ അവരെ നൃായീകരിക്കുന്നു. അമേരിക്കൻ സമുഹത്തിൽ അവർ അനുശ്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ എഴുതുന്ന മഷി മാച്ചാൽ മായുന്നതാണു്. അത്കൊണ്ട് അവരുടെ ജീവിതം നഷ്ടപ്പെടുവാലും വീണ്ടും കെട്ടിപോക്കാൻ കഴിയുന്നു. എന്നെന്ന പ്രായത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുന്നവർക്ക് ഇപ്പോഴും അമേരിക്കൻ സംസ്കാരം മുഴുവനായി സ്വീകരിക്കാൻ വിഷമമാണു്. അത്

എൻറ അല്ലകിൽ എന്നപോലുള്ളവരുടെ രചനകളെ ബാധിക്കുമെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും അങ്ങനെ ഒരു വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ വിഷമമാണ്. എല്ലാ വനിത എഴുത്തുകാരികളും അവരുടേതായ മുല്യങ്ങളും, സംസ്കാരവും മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നു. അതിൻറെ സ്വാധീനം അവരുടെ രചനകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

എൻറ കാഴ്ചപ്പുടിൽ അമേരികൻ മലയാളി എഴുത്തുകാർ അത് പുരുഷനായാലും, സ്ത്രീയായാലും അവർ അമേരികൻ ജീവിതരീതി മുഴുവനായി സ്വീകരിക്കാത്തവരാണ്. അത് കൊണ്ട് അവർക്ക് രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങളുടെ നടുവിൽ കഴിയുന്നോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു വിമിഷ്ടം () അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. അവർക്ക് ചുറ്റും അവർ കാണുന്ന ജീവിതത്തെ നോക്കി കാണുകയും അത് നമുക്ക് സ്വീകരിക്കാൻ കൊള്ളുകയില്ലെന്ന് തീർച്ചയാക്കുകയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. അതുരും ജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടെ പ്രധാനങ്ങൾ അല്ലകിൽ അവർ വിഴുന്ന കെണികൾ എല്ലാം ഒരു പാഠമായി പുതിയ തലമുറയക്ക് പകരാൻ ശ്രമിക്കുന്നു മലായാളി സമൂഹം. അങ്ങനെ നിരന്തരം നമ്മൾ താഴ്ത്തിക്കെടുന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തെ അല്ലകിൽ ഒരു സമൂഹ ജീവിതത്തെ കമകളിലും, കവിതകളിലും സന്നിവേശിക്കുന്നോൾ എഴുത്തുകാർ അറിയാതെ അവരുടെ പുർഖികരുടെ സംസ്കാരത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. അത് കൊണ്ട് അവരുടെ രചനകളിൽ അവർക്ക് സംഘർഷം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. കാരണം കമ എങ്ങനെ അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന് അവർക്കാണിയാം. പക്ഷെ അതുരും രചനകൾ വിമർശന ബുദ്ധ്യം വീക്ഷിക്കുന്ന വായനകാരനു സ്വീകാര്യമാവില്ല. നമുക്ക് ചുറ്റും ധാരാളം കമകൾ ഉണ്ട് അത് എഴുത്തുകാർ കണ്ണഡത്തുനില്ല അല്ലകിൽ എഴുതുനില്ല എന്ന പരാതി ഇളിടെയായി നമ്മൾ കേൾക്കുന്നു. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ച പോലെ നമ്മൾ ധനികമായ ഒരു ഭാരതീയ സമൂഹത്തിലാണു ജീവിക്കുന്നത്. സർക്കാർ നൽകുന്ന സുവസ്നാകരുങ്ങൾ, സുഖിക്ഷമായി കഴിയാൻ കിടുന്ന വേതനമുള്ള ജോലി, അങ്ങനെ നമ്മുടെ കെപ്പിടിയിൽ ജീവിതം ഒരുങ്ങുന്നോൾ നമ്മൾ മറ്റ് സംസ്കാരങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നു നോക്കുന്നില്ല. നമ്മളുടെ ആകെയുള്ള കാഴ്ചപ്പുട്ട് “ മൊറാലിറ്റ് ” യാണു. അത് എങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെടുന്നു, ചിലർക്ക് അത് എന്തുകൊണ്ട് നഷ്ടപ്പെടുന്നുവെന്നും ഒന്നും നമ്മൾ ആലോചിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ചിലരുടെ കമകളിൽ ഇവിടെത്തെ കറുത്ത വർഗ്ഗകാരെ മോശമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന രീതി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു പക്ഷെ അടുത്ത മലയാളി തലമുറയിലെ വനിത എഴുത്തുകാർ എഴുതുന്നോൾ അത് അമേരികൻ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് മാത്രമായിരിക്കാം. അവരുടെ മുന്നിൽ രണ്ട് സംസ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. എൻറ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള വനിത എഴുത്തുകാരികൾ അമേരികൻ സംസ്കാരത്തിൽ മുഴച്ച് നിൽക്കുന്ന ചില പൊരുത്തങ്കേടുകൾ പെറുകിയെടുത്ത് സർഗ്ഗ രചനകൾക്ക് ഉപയോഗിച്ചുക്കാം. കാരണം അവർ കൊണ്ട് വന്ന സംസ്കാരമാണു വലുത്, ഇവിടെയുള്ളത് നല്ലതല്ല എന്ന ഉച്ച വിശ്വാസം. അവരുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവർ എപ്പോഴും ആർഷഭാരതം എന്നും നിഷകരിഷിക്കുന്ന സദാചാരവും, സമാർഗ്ഗവും അവരുടെ കുതികളിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നു. അത് കൊണ്ട് വനിത എഴുത്തുകാരികൾക്ക് എഴുത്തിൻറെ ലോകത്ത് സംഘർഷങ്ങളോ, പ്രശ്നങ്ങളോ ഇല്ലെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ജനസിദ്ധമായ ചില സങ്കോചങ്ങൾ അവരുടെ രചനകളെ നിയന്ത്രിക്കുമെന്നല്ലാതെ അവർക്ക് സുധാരം എഴുതാൻ അമേരിക്ക പോലുള്ള രാജ്യങ്ങൾ അവസരങ്ങൾ നൽകുന്നു.
